

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 96 - Any III - Epoca III

Barcelona, 6 de maig de 1933

Número sort: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

A l'entorn del conflicte del Port

Compte amb el feixisme!

Unes declaracions, si més no, imprudents, del Conseller de Sanitat, senyor Dencàs, aparegudes no fa molts dies a «La Humanitat», han donat lloc en el Parlament a una interessantíssima interpellació del nostre company Comorera.

Les declaracions en qüestió, d'una gravetat extraordinària en elles mateixes, eren encara més greus pel càrrec de responsabilitat que ocupa la persona que les havia formulades públicament; ho eren encara per tal com foren publicades en uns moments particularment delicats de la vida ciutadana —en plena vaga general—, i ho eren, finalment, per tal com amb elles envia el senyor Dencàs l'esfera d'un Departament que no és pas el seu.

Plantejada la cosa amb valentia pel company Comorera en la sessió del dimecres, se'n seguí un debat apassionat, en el transcurs del qual es vertiren, d'una banda i de l'altra, conceptes durs, duríssims.

Ens referim, com tothom haurà entès, a la interpellació del company Comorera sobre la qüestió obrera al port de Barcelona.

En el suplement parlamentari del nostre setmanari trobaran els lectors la ressenya taquigràfica dels discursos pronunciats. No hem d'entrar, doncs, ací en el detall de la interpellació, sinó que ens interessa simplement posar uns comentaris serens, el més objectius possible, al fons que palpita vivent a tot el llarg del debat i en el qual es reflecteix d'una manera ben clara la posició o l'orientació forçosament ambigua del partit majoritari, l'Esquerra Republicana de Catalunya, en matèria de política obrerista i, com a derivació, en matèria de política general.

I diem l'orientació «forçosament ambigua», per tal com ha d'ésser-ho, necessàriament, la d'un partit a fi de comptes burgès que aspira a mantenir l'adhesió de la massa obrera, de la majoria de la massa obrera del nostre poble, més que més, si el partit té a les seves mans el govern i la massa obrera es troba intervinguda, com és encara dissortadament el cas de Catalunya, per una minoria anarquista i inconscient. Perquè aleshores es dona necessàriament un dels dos casos: o el Govern esdevé en la pràctica la joguina inconscient d'aquella minoria audaç, o bé, amament fins i tot la seva major bona fe, el partit s'esforça de fet a desviar el proletariat de la seva veritable missió esmortint en ella tota consciència de classe.

I ací radica precisament el perill —perill particularment greu en les circumstàncies actuals del món i en les especials del nostre país— que el company Comorera assenyalà amb tacte, val a dir-ho, però d'una manera impressionant.

Ens referim al feixisme. Perquè el feixisme, reacció de la burgesia davant la crisi final del capitalisme, no és a fi de comptes altra cosa que la instauració en el Poder d'un sol i fort partit nacionalista, de caràcter bel·licós i de significació declaradament antimarxista. I aquesta darrera condició només pot donar-se per la manca —estimulada altrament per causes diverses— d'una autèntica consciència socialista en la classe treballadora.

Si considerem, doncs, que apretat pel company Comorera, el Conseller de Sanitat, senyor Dencàs, va declarar-se, en el transcurs del debat, *anti-marxista*, veurem com en realitat no mancava en el nostre país cap de les condicions essencials que fessin possible l'adveniment d'un feixisme.

Tanmateix, nosaltres volem creure que l'expressió «anti-marxista» del senyor Dencàs fou en realitat un «lapsus» i que el que ell volgué dir exactament fou: que no era marxista. Cosa ben diferent de l'«anti-marxisme» declarat. Així es desprèn altrament —i tenim interès a fer-ho constar expressament— de les restants manifestacions liberals del senyor Dencàs.

Caldria, tot amb tot, que l'Esquerra, massa confiada en el seu origen netament revolucionari, no es deixés insensiblement desviar —duta altrament de la seva mateixa puixança— de la línia democràtica, amb la qual cosa podria inconscientment contribuir a preparar dies luctuosos per Catalunya.

En d'altres ocasions la nostra minoria ha hagut d'assenyalar perills —i no certament imaginaris— en l'Estatut Interior de Catalunya. Avui el company Comorera ha advertit el perill que comporta la política obrerista, forçosament ambigua —repetim-ho—, del partit majoritari.

VISCA KARL MARX!

Els nazis de Treveris han ocupat la casa nadiua de Marx i hi han hissat la bandera gammada. A aquest insult llançat a la classe obrera de tot el món, respondrem cridant més fort que mai: Visca Karl Marx!

Els fets d'Esparraguera

La guàrdia civil assassina un obrer

Tot Catalunya coneix l'imperi del fabricant Sedó a Esparraguera, imperi infame i denigrant que subsisteix malgrat la República i les lleis per a la seva defensa. Els nostres companys diputats al Parlament català, denunciaren la setmana passada la situació insostenible en què es troba el poble d'Esparraguera a causa de les provocacions d'aquest cacic i anuncià un dia de sang en aquell poble si no cessava aquest estat de coses, i sobretot sinó cessava la complicitat de la guàrdia civil i del governador senyor Ametlla en les maquinacions d'En Sedó per declarar el pacte de la fam a tot un poble.

Massa aviat aquest anunci tingué confirmació. Dilluns passat, per ordre del senyor Ametlla, diverses parelles de la guàrdia civil ocuparen militarment el poble. A migdia, un veí del poble que tornava del seu hort amb la seva dona i un amic, anaven per entrar al poble quan foren brutalment interpellats per un grup de guàrdies que estaven a la porta del poble. En un impuls natural i espontani, la dona contestà a la guàrdia tal com corresponia, i un d'ells s'abraonà sobre la pobra dona intentant descarregar-li un cop de culata al rostre. Sortosament, l'amic estigué amatent a parar el cop amb el colze, però el marit, justament indignat, s'abraonà sobre el guàrdia i ambdós rodaren per terra. I davant la pobra muller i l'amic esferreïts, els altres guàrdies es llançaren damunt el pobre veí i el colpejaren furiosament amb les culates fins a deixar-lo mort pel fet d'haver sortit en defensa de la seva dona.

En l'enterrament d'aquesta víctima de l'explotació capitalista, que tingué lloc dimarts, acudí el nostre company Fronjosà en representació de la U. S. C. amb l'encàrrec de realitzar una informació dels fets, per tal d'escatirir les responsabilitats dels autors del fet repugnant.

La interpellació del company Comorera sobre el conflicte del Port

La interpellació del company Comorera al general dels «esquirols», senyor Dencàs, sobre el conflicte del Port, ha produït una forta i molt favorable impressió entre els sectors obrers de Catalunya. Hem tingut ocasió d'escoltar un gran nombre d'obrers del Port i tots coincideixen en considerar la interpellació del company Comorera com una aportació decisiva a la solució del conflicte. Sabem que una important entitat obrera de Catalunya ha pres l'acord de felicitar la U. S. C. per la seva intervenció en aquest assumpte.

El projecte de llei de contractes de conreu

Si no haguéssim vist publicat en el Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya, i signat pels Consellers Delegat i de Justícia i Dret, el projecte de llei de contractes de conreu, autoritzat per a ésser portat al Parlament, hom hauria cregut que aquest projecte havia estat redactat per l'Institut Català de Sant Isidre. No parlem ja del projecte de llei especial per a la solució dels conflictes derivats dels contractes de conreu, perquè aquest no ha pogut servir ni tan solament com a base de discussió en el si de la Comissió i ha anat al costell gràcies a la intervenció de la minoria de la U. S. C. en la mateixa.

De la lectura general del projecte de llei de contractes de conreu se'n desprèn: Un confusio-nisme extraordinari propi a interpellacions de tota mena que fins i tot els tècnics hauran de trobar-se en greus dificultats, per l'extraordinari nombre de requisits que s'exigeixen per a exercir qualsevulla dels drets que aparentment s'atorguen al conreador, i, sobretot, l'engany que representa anunciar en el projecte drets a exercir pel conreador, els quals a la pràctica seran irrealitzables en un nombre considerable de casos.

Orb seria qui no volgués conèixer l'existència del problema del camp i la necessitat d'una solució adequada i justa per un mitjà legal, en un afer que a Catalunya té la màxima importància i transcendència. El projecte de llei que comentem no té altra virtut que

complicar i dificultar l'assumpte de tal manera que l'exercici dels drets per part del conreador es fa gairebé totalment impossible. No sembla altra cosa sinó que el legislador s'hagi proposat jugar amb ells.

Pràcticament és fer als conreadors el joc de la figuereta: se'ls ensenya la fruita, se'ls hi posa quasi a l'abast, i quan aquests fan un salt o es redrecen per arribar-hi, el propietari pot posar en moviment a llur voluntat la canya on està penjada i posar lluny del seu abast la fruita cobejada.

El pitjor d'aquest projecte, que ens recorda procediments i precedents que creiem que ja estaven desterrats, és el voler-lo vestir d'un caire liberal que està molt lluny de tenir. Significa això una befa intolerable als treballadors de la terra, que la U. S. C. no pot consentir i al qual s'oposarà per tots els mitjans, perquè l'esmentat projecte no respon en cap manera ni és cap solució al problema que tenen plantejat els camperols.

Confiem que aquest projecte de llei de contractes de conreu serà totalment retirat i substituït per un altre de més clar, més concís i més just. De no ésser així, la U. S. C. el combatrà amb la màxima energia al Parlament, a la premsa i a la tribuna pública i posarà de relleu la burda manobra i l'engany que significaria per al treballador l'aprovació de tan descabellat com injust projecte.

Estaven en el seu lloc

Amb motiu de la intervenció dels «Escamots» d'Estat Català en la vaga dels serveis de transports urbans d'aquests dies passats, hem pogut comprovar la facilitat amb què molts companys obrers, per no tenir una clara consciència de classe, interpreten malament qüestions tan greus com aquesta.

L'acusació que es fa a les disciplinades joventuts de l'Esquerra Republicana de Catalunya és la que elles no havien d'intervenir en la vaga en la forma que ho han fet i que, per tant, havien caigut en una inconseqüència en oferir-se a l'empresa tramviària per a conduir els seus vehicles. En canvi, nosaltres creiem que han estat perfectament conscients i que en tot moment han estat en el seu lloc i situats en el terreny que els dicta la seva ideologia social i política.

Per a un militant d'un partit obrer el fet d'intervenir al costat de la burgesia en un conflicte vaguístic, ben o mal plantejat, sense pertànyer a l'ofici o professió interessada és una defeció imperdonable. Aquesta posició podria ésser encara discutible en un obrer de l'ofici afectat si veïés d'una manera sistemàtica que els conflictes no responen a l'obra emancipadora del proletariat i que els companys de professió secunden la vaga, més que per convenciment de la necessitat de plantejar-la, per altres motius que no tenen res a veure amb la lluita de classes i la solidaritat. En canvi, els escamots de l'Esquerra han estat en el lloc que els correspon.

Què ha passat aquí? Senzillament: un sector del proletariat, conscientment o inconscientment, de grat o per força, altera el ritme de l'ordre burgès. Ha d'ésser un afiliat a un partit obrer qui s'ha de preocupar que aquest ordre es restableixi? Evidentment que no. En canvi no pot estranyar a ningú que unes joventuts afiliades a un partit burgès, encara que es qualifiqui d'esquerra, estiguin interessades a tornar les coses al ritme que a la burgesia interessa.

No creure-ho així és no tenir un concepte clar d'aquelles coses essencials

que separen un partit burgès d'un partit obrer de classe. Això és tant exacte que si un dubte teníem, dos detalls iguals i contraris que s'han produït ens ho acaben de confirmar. Mentre per un cantó els companys del Bloc opinaven com els de la U. S. C.; mentre que els Trenta pensaven com els de la U. G. T., la Lliga i l'Esquerra s'esbatussaven perquè ambdós organismes polítics volien atribuir-se el mèrit d'haver estat els primers en sortir a la defensa de la tranquil·litat, de la pau i de l'ordre capitalista.

Els ja saben que en la societat actual hi ha injustícies i infamies superiors al fet que deixin de funcionar els tramvies o els autoòmnibus unes hores o uns dies; ells ja saben que hi ha unes autoritats que són precisament les encarregades de vetllar pel compliment d'aquestes qüestions, però interessos de classe superiors a la petita anècdota que els diferencia en la política diària, els uneix quan sembla que el poder públic és impotent o no sap restablir el seu ordre.

I no obstant continuaran volent fer creure el que no senten ni poden sentir. No hem vist ja en plena vaga i durant la intervenció dels escamots, l'alcalde de Barcelona parlant de la F. A. I. de la Confederació com si fossin dues coses essencialment distintes i com molts obrers se l'escoltaven i se'l creien?

J. FRONJOSÀ

Es prega als subscriptors de JUSTICIA SOCIAL que trametin a la major urgència l'import de llurs subscripcions vençudes. JUSTICIA SOCIAL és un periòdic que no té altres recursos que els que li proporcionen la venda i les subscripcions. Si aquestes es retarden més del convenient, s'infereix un greu trasbals a la marxa del periòdic, que els subscriptors poden evitar en bé d'ells mateixos i del periòdic.

ELS DALLAIRES

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 " "
Any . . . . . 8'00 " "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30, pral.
BARCELONA

Quan serà?... La nota dels "nazis"

Cada dia es va confirmant més la previsió marxista sobre l'augment i la intensitat dels antagonismes de classe que produeix el desenvolupament industrial de la societat capitalista. La relativa prosperitat dels primers anys de la post-guerra pogué fer creure a molts economistes — àdhuc a bon nombre de companys socialistes — que la teoria marxista esmentada podia liquidar-se i donar-se de baixa davant l'exemple de la prosperitat general.

Avui, en canvi, els qui triomfaren sorollosament sota el miratge d'un benestar passatger, es desconcerten, s'astoren i resten perplexos davant la formidable crisi que flagella el proletariat internacional.

El nostre estimat company Comorera, en un magnífic discurs pronunciat al Parlament de Catalunya — discurs que hem de fer conèixer i que el Partit hauria d'editar en forma d'opuscle per tal que tots els catalans poguessin llegir-lo — ja evidencià l'increment d'aquests antagonismes allà on la racionalització, el taylorisme, el progrés mecànic assolien llur nivell màxim: Estats Units, Alemanya, Anglaterra, etc. La misèria més espantosa s'enconyoreix dels proletaris d'aquests països essencialment capitalistes, i amb ella creixen i s'exacerben els interessos antagonístics de classe. Quan aquests antagonismes, quan aquests interessos inconciliables adquireixen llur grau de màxima tivantor, es produeix el trencament fatal i una de les dues classes és vençuda per l'altra i desposseïda dels avantatges adquirits durant anys de lluita tenaç i organitzada.

L'exemple d'Alemanya és frapant. Els antagonismes previstos per Marx s'accentuaven de tal manera sota la pressió del perfeccionament tècnic, que arribà un dia en què resultà impossible mantenir el *status quo* de tolerància i relatiu respecte entre els explotadors i els explotats. I així per una raó purament econòmica: en el Manifest del Partit Comunista, Marx i Engels diuen que la burgesia, arribada a un estadi elevat de progrés industrial, és incapaç d'assegurar l'existència del seu esclau, i que és veu obligada a deixar-lo caure en una situació tal, que ha de nodrir-lo en lloc de fer-se nodrir per ella. Però la burgesia no vol ni pot fer viure decentment les multituds obreres en atur forçós, i quan es dona compte de l'increment de la multiplicació de l'èxercit dels parats, quan albirava aquests milions d'esclaus famolencs que amenaçaven amb devorar-la, forma el quadro ràpidament i destrueix sense pietat totes aquelles organitzacions que podrien ésser un instrument molt útil de combat en mans del proletariat militant.

La companya alemanya Schreiber, que el II Congrés de la U. S. C. aplau-

dí i reconfortà amb la seva fraternal simpatia, vingué a dir-nos si fa no fa el mateix: «que el socialisme governamental havia donat amb escreix el pa espiritual que el proletariat alemany necessitava pel seu desenvolupament cultural, però que no pogué distribuir, per haver-li mancat, el pa de cada dia que es posa a taula pel desenvolupament físic del cos».

Aquest factor econòmic pesà molt més que cap altre i decidí la batalla entaulada entre explotadors i explotats. Batalla que el socialisme no accepta. Greu error, fatal en el cas alemany i en tots els casos semblants. Confirmant el parer expressat, un altre socialista alemany exiliat, el company Gastó Goldschild, ha dit recentment que tota la política de tolerància excessiva practicada per la socialdemocràcia tenia per causa el fet que no es volia anar a la batalla. I ho comentava textualment així: «Quan dos partits estan en presència i que un d'ells evita el combat, mentre l'altre el cerca, la victòria és infaliblement per aquest últim. Els nazis estaven decidits a la lluita; els socialistes volien evitar-la. Amb la política de tolerància hom cregué haver guanyat el temps necessari per forjar-se les armes. Al, las; és per al partit decidit a la batalla que hom les havia forjades!»

Aprofitem les lliçons de l'experiència, companys socialistes de tots els camps. Recordem que parlant d'aquesta dissortada Alemanya, Marx i Engels escrivien plens d'esperança unes paraules que haurien pogut tenir confirmació, volem creure, tanmateix, que la tindran un altre dia: «El Partit no negligi cap ocasió de desvetllar en els obrers una consciència clara i neta de l'antagonisme profund que existeix entre la burgesia i el proletariat, a fi que quan sigui hora els obrers alemanys sàpiguin convertir les condicions socials i polítiques creades pel règim burgès en tantes altres armes contra la burgesia.»

Però un cop es tenen les armes — i els obrers alemanys les tenen — s'han d'utilitzar per la batalla decisiva en lloc de guardar-les prudentment. És encara Marx qui ho diu: «Proclamen — els socialistes — que llurs objectius no es poden atènyer sense l'enderrocament violent de tot l'ordre social actual. Que les classes regnants tremolin a la idea d'una revolució comunista. Els proletaris no hi tenen res a perdre, fora de llurs cadenes. Però hi tenen un món per guanyar.»

La condició prèvia de la revolució, condició d'actualitat, lluminosa com un estel d'orient, fa 85 anys que els nostres grans mestres la condensaren en aquella bella frase cordial: «Proletaris de tots els països, uniu-vos!»

Encara no ho estem...
CARLES CARQUÉS

De la interpel·lació socialista sobre el feixisme a Barcelona

La nota dels "nazis"

Amb motiu de les denúncies del company Comorera sobre l'activitat dels feixistes alemanys a Barcelona, la Secció local del U. S. D. A. P., ha fet pública una nota en la premsa, en la qual s'afirma, com única rèplica a les manifestacions del nostre company, que els nazis tenen rigorosament prohibit per llur líder, Hitler el Canalla, immiscuir-se en qüestions de política local i que, per tant, no incorren en cap delictes en atacar els republicans alemanys mentre respecten i accepten (1) la República espanyola.

Aquest sofisma solé poder ocórrer a un cervell de canari com es necessita per ésser nazis. Les idees de República, de llibertat, de democràcia i de decència pública són idees universals que no són patrimoni de cap nació ni de cap poble. Si els feixistes alemanys denigren, escarneixen i insulten la República i els republicans alemanys, denigren, escarneixen i insulten al mateix temps la República i els republicans espanyols, puix uns i altres s'inspiren en una mateixa idea, la qual han de defensar i fer respectar.

Ja en tenen prou els "nazis" de fer el que volen en el seu país, que no podem tolerar que en el nostre gaudixin de la mateixa llibertat per atemptar contra els principis que sustenten el nostre règim. Els ideals i la sort dels republicans alemanys són els nostres ideals i la nostra sort, i no consentirem que damunt la pena de veure llur país enfonsat en la barbàrie, s'afegissi la pena de veure's denigrats a casa nostra a causa d'unes idees i d'uns principis que ens són comuns.

I pel que fa a la promesa de no ingerència en la política nacional, no ens en fem gens ni mica. Sabem prou quin fou l'actitud dels feixos italians el dia abans de la proclamació de la República espanyola i tenim tot el dret de creure que els feixistes alemanys farien el mateix en un cas semblant.

Per tant, tots alerta, companys!

Comité Sindical de Catalunya Convocatòria

Es convoquen tots els metal·lúrgics inscrits al Síndicat d'aquest ram adherit al Comité Sindical de Catalunya, i tots els simpatitzants, a la reunió que tindrà lloc a l'estatge provisional, carrer de la Portaferrissa, 30, pral., dimarts vinent, dia 9, a les nou del vespre.

LA COMISSIÓ

Conferències

Demà, diumenge, dia 7, a les sis de la tarda, del company Ruiz Ponseti la tarda, conferència del company Ruiz Ponseti a l'Ateneu de Tarragona. Tema: «Fracàs del nacionalisme econòmic».

Dilluns, dia 8, a les deu del vespre, conferència del company Ruiz Ponseti al Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria. Tema: «La jornada de sis hores al treball mercantil».

Dimarts, dia 9, a les nou del vespre, conferència del company Ardiaca a la Unió de Cooperadors de Cornellà. Tema: «Relacions entre les Cooperatives obreres de producció i les de consum».

Casa Ribera
JOSEP GOMIS
Salmeron, 48
Telèfon 70083

Licors, anissats, conyac, rom, vins moscatell i xerof a raig

Kampanyes de les millors marques

Embotellats de totes classes

Secció de perfumeria fina a raig

Defensa de la democràcia

D'un recent discurs d'Otto Bauer davant una reunió socialista, a Viena:

«Quan jo parlava de la democràcia, el novembre passat, els joves em digueren: —No tens altre tema per proposar-nos que la defensa d'aquesta democràcia que ens fa mancar de tot?»

Els camarades que aleshores, que ens dalem per fer grans coses, quedaren descontentos de les meves paraules, em comprendran avui millor davant els esdeveniments d'Alemanya.

Tots sabem realment el molt que ens manca sota la democràcia dominada per la burgesia, sota la democràcia marcada amb l'empremta del capitalisme. Però la democràcia representa la llibertat de moviments i d'acció del proletariat, la llibertat d'organització de la classe obrera, la llibertat de propagar les nostres idees i de defensar el nostre ideal.

La destrucció de totes aquestes llibertats és el feixisme. I el feixisme és una malaltia, una malaltia que pot arribar a ésser contagiosa si no s'adopten mesures preventives.

L'error dels comunistes alemanys fou el de dir als obrers —i foren milions els que els cregueren—: «Perquè us serveix la democràcia? Us dona de menjar? Us dona treball? No és una forma dissimulada de la dictadura burgesa? No tenim perquè defensar la democràcia, sinó, al contrari, enderrocar-la i substituir-la per l'Alemanya dels Soviets?»

Els comunistes, en efecte, han contribuït en molta part, junt amb els feixistes, a desacreditar i a minvar la democràcia, però en lloc de l'Alemanya dels Soviets el que tenen avui és l'Alemanya feixista de Hitler.

Veritat és que l'Alemanya burgesa tenia moltes faltes, però sols heu de comparar l'Alemanya d'Hermann Müller amb l'Alemanya de Hitler, per observar com és de necessària la democràcia per a la classe obrera i com és d'urgent l'emprenedre la seva defensa contra els atacs del feixisme.

De totes maneres, encara ens resta a nosaltres la llibertat de reunir-nos, de defensar les nostres idees i el nostre ideal. Si fins així ens fos arrebatada, la vida no tindria per a nosaltres cap valor.»

II Congrés de la F. C. de Barcelona Final de la sessió

SESSIO IV (Dia 7, tarda)

PROPOSICIONS

Sobre la sessió a les cinc de la tarda.

Es rebutja una proposició del Districte VII demanant major intervenció dels socis en l'organització dels serveis de les Seccions.

Es rebutja una proposició incidental de Vilardobó i altres demanant la modificació de l'actual sistema de nomenaments de personal al Consistori de Barcelona.

Es aprovada una proposició establint incompatibilitats entre els càrrecs de membre de l'Executiu i del Central i els de delegat al Congrés.

INFORME DELS REGIDORS

Es passa a la discussió de l'informe dels regidors.

CAMPALANS justifica l'absència del company Xirau. Explica la seva actuació al Consistori, donant les raons de la seva absència a l'Ajuntament, a causa del seu càrrec de diputat i del despesa en què ha caigut el nostre Consistori municipal.

FABREGAS censura per mandat del districte VII l'actuació dels regidors Xirau i Campalans, aquest darrer per no haver-se reintegrat a les tasques consistorials després de l'aprovació de l'Estatut. Lamenta la manca d'esperit socialitzant del nostre Ajuntament i l'absència de la intervenció socialista en afers tan importants com l'augment de les tarifes

Els millors olis i sabons a preus molt econòmics els trobareu a la casa

"ZARAGOZA"
Puigmartí, 31 - Milla i Fontanals, 57
Bonet i Mercader, 8 i 10

Nota. — A tot soci de la U. S. C. se li farà un descompte del cinc per cent en tots els articles que compri en aquesta casa.

Paper de fumar amb fulla d'afaitar

NIALET - Telèf. 5888
14768
Pala IV, 126-130 - BARCELONA

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents aperitius, licors, cafè, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques - Rosselló, 84 - BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

- ### Mitings i Conferències
- MAIG, 13
- Miting de conjunt amb la Federació Socialista Catalana, a la Casa del Poble de Sitges. Orador del partit: company Fronjosa.
- MAIG, 14
- Conferència del company Comorera a Terrassa.
- Tema: «La nova llei de conreus agrícoles».
- ### Convocatòries
- SECCIO DEL DISTRICTE III. — Diumenge, dia 7, a dos quarts d'onze del matí, Assemblea general ordinària.
- SECCIO DEL DISTRICTE VIII. — Avui, dissabte, dia 6, a les deu del vespre, Assemblea ordinària.
- SECCIONS I. DISTRICTES IX I X. — Dimecres, dia 10, a dos quarts de deu del vespre, Assemblea ordinària.

Joventut Socialista de Catalunya Miting inaugural

Després dels treballs preliminars en tota constitució, dimarts, dia 2, tingué lloc l'acte inaugural de les múltiples tasques que emprèn la «Joventut Socialista de Catalunya». Acte doblement simpàtic degut a l'entusiasme creixent i fervorós que es dibuixava en tots els rostres juvenils i en què es podia apreciar el grau altíssim de voluntat d'actuació, de voluntat de fer i de treballar que anima a les nostres joventuts. Es veia, en una paraula, el desig desmesurat d'actuar i de servir d'avantguarda al nostre Partit en les lluites violentes que s'apropen.

Parlà en primer terme el company Vilanova, el qual atacà durament el feixisme. Seguí en l'ús de la paraula el company Miret, que féu una exposició clara de les necessitats de capacitació de les masses treballadores per anar a la revolució. Bismà durament les forces burgeses, que fomenten la divisió, en perjudici de la classe treballadora. Després prengué la paraula el company Vilella, el qual féu un estudi analític de les joventuts catalanes. Atacà durament les joventuts que serveixen, inconscientment, d'es-

cambell a la reacció. Finalment, el company Ardiaca, amb paraula eloqüent, atacà durament la guerra, la qual qualifica d'ombra del capitalisme».

Trobat-se casualment el company austriac Stress en companyia nostra, parlà de l'organització necessària de les joventuts. Féu una exposició precisa de les organitzacions de les joventuts austríaques. S'oferi a contribuir a l'organització de les joventuts catalanes.

Tots els oradors foren molt aplaudits. La concurrència omplí de gom a gom el nostre local.

Modificació de l'Executiu

En l'última reunió del C. E. ha cregut convenient modificar la seva composició de la següent forma: Secretari General, E. Martínez; S. Acció Política, Ardiaca; S. Cultura, A. Vilella; S. Física, D. Olivell; S. Administratiu, A. Vilanova; S. Relacions Exterior, R. Sunyol; S. Propaganda, D. Quintana; i vocals, Taxonera, Matia, Miret i Montalegre.

Aiguardants especials per les herbes de Sant Pons, les trobareu des de la diada, 11 de maig, a l'antiga i acreditada,

"Casa Ribera"

Salmeron, 48 - Telèfon 70083

Nota. A tot company que des del dia 11 a fi de mes faci les compres d'aquests articles en aquesta casa, se li farà un descompte del cinc per cent extraordinari.

El restaurant "Mirza" no és feixista

Companys nostres que pel sol fet d'ésser-ho ens mereixen tot el crèdit i tota la confiança, se'ns han atansat per garantir-nos que, contra el que dèiem en el nostre número anterior, el Restaurant Mirza, del Passeig de Gràcia, 32, no és pas feixista i que, ben al contrari, s'hi respira un aire de simpàcia i cordialitat per les idees democràtiques. El motiu d'incloure'l en la llista de cases feixistes a les quals cal declarar el boicot, fou el veure el seu anunci en l'òrgan dels nazis de Barcelona, el *Deutscher Vorposten*, però se'ns assegura que dit anunci fou publicat per sorpresa i sense coneixement per part dels propietaris de l'establiment, de la naturalesa del periòdic a què anava destinat.

Un esquirol Un llibre, una vida

Què és un esquirol? Tots ho sabem. «Esquirol», en un sentit figurat no gaire explicable que li donem els catalans i que ha passat a tots els idiomes tal com ho diem nosaltres, vol dir concretament «trenca-vagues». Aquell obrer — o no obrer, però sobretot si és treballador — que durant una vaga es presta a suplantar els obrers que no treballen, pren el pa dels vaguistes i els dificulta de guanyar la batalla, és un esquirol. Els baixos fons de les grans capitals i els coscos mercenaris de la burgesia forneixen molts «esquirols» d'aquests. Per això Marx temia amb gran raó el «lumpenproletariat» de tot arreu, que dona els esquirols i els atacadors, enemics de la classe obrera.

De vegades aquests trenca-vagues poden explicar — si no justificar — el seu comportament per la misèria que passen. Si la burgesia imposa als obrers una competència sense escrúpols, com la que es fan els burgesos entre ells mateixos, ¿què han de fer molts obrers miserables quan els ofereixen feina, encara que per fer-la hagin de traïr els interessos de la nostra classe? Altres vegades, amb molta menys freqüència, els esquirols actuen conscientment, per concepcions socials o polítiques equivocades. Sempre, però, aquests elements són coberts de menyspreu pels obrers autèntics. No trobaran mai, quan la necessitaran ells mateixos, aquella emocionant i heroica solidaritat de la classe obrera unida, que és la nostra moral i la nostra força.

Poisser és per la baixa condició que tenen de rosegaires que el poble ha batejat els trenca-vagues amb el nom del simpàtic animaló movedit i àvid. Els esquirols furelegen també per tot; espïen el començament de cada època o de cada combat obrer per a fer de corbs.

Uns traïdors així de repugnants mereixen el mal nom que tenen. Qualsevol que s'avingui a servir els interessos d'una empresa patronal contra els seus germans de classe, a entorpir un moviment de reivindicació obrera, una acció d'alliberança o de millora política, social, nacional o religiosa substituint al treball els obrers que pleugen és indigne de viure en societat — almenys entre obrers. No s'hi val, però, a tractar d'esquirols immerescudament aquells que garanteixen uns serveis que la col·lectivitat necessita contra una maniobra de caràcter reaccionari, contra una acció sensillament perturbadora que no té res a veure amb els interessos de la classe treballadora ni defensa cap mena de reivindicació obrera concreta. En aquest sentit, també serien esquirols la parella de guàrdies del casc que va detenir Sanjurjo, perquè els guàrdies del casc de Sevilla s'havien declarat en vaga obeint unes ordres faccioses per convicció o per temor.

On són els esquirols? N'hi ha de molt coneguts, i la gent els oblidava. No són pas del cantó que us penseu de la barricada. Ens en podem parlar els companys del Port, de la Construcció, de la Metallúrgia, del ram de l'Aigua... Jo us donaré un exemple del meu ram, de les Arts Gràfiques. Un exemple claríssim i gens difícil de comprovar.

Era cap allà el 1926, si no m'equivoco. (Tots ho recordareu millor que jo, que era empresonat llavors, i altrament els diaris d'aquell temps encara es conserven). Va implantar-se l'impost d'utilitats, i els obrers van revoltar-se. Tots els atacadors i pistolers que «dirigien» (?) ara la classe obrera eren lluny. Els Sindicats de la terrassa C. N. T. s'havien clausurat ells mateixos, ells mateixos havien abandonat Solidaridad Obrera i fins havien deixat rovellar la rotativa de la impremta. Durrutis, Ascasos i altres caps de brot feien els seus atacs... a l'Argentina, perquè allí no hi havia dictadura. Els obrers van haver de fer el moviment, la vaga de protesta per no pagar el nou impost, per ells mateixos. Va ésser una cosa espontània i unànime. La premsa no en deia res perquè veïlla-la censura. No hi intervingueren governs populars ni organismes paritaris, sinó els tribunals militars amb llei de jurisdiccions i Martínez Anido a Governació. Els únics Sindicats que s'aguantaven aleshores — el Port i el Tèxtil — eren dirigits per companys que avui militen al Socialisme. Alguns ja hi militaven en aquell temps. I la vaga — perduda, és clar, sense una organització i una direcció capaces i en circumstàncies tan desfavorables — va ésser un esclat que va preocupar, molt seriósament, els dictadors ensuperbits.

Els diaris del Pich eren en aquell temps una mena de gasetes oficiosos dels personatges de la dictadura. El Pich i Pon, llavors, era més monàrquic que Déu. Es feia retratar tot sovint amb la família Barrera i altra gent de mal viure, sense saber els disgustos que li darien aquells documents històrics. Però els seus obrers — em sembla que ni estaven associats — se li van declarar tots en vaga. No va quedar ningú, malgrat les coaccions del terror monàrquic, a la impremta de El Dia Gráfico.

Es a dir, va quedar un individu, encara que no fos ningú. Un «esquirol» que no va secundar la vaga. El corrector del diari (com jo mateix, que faig de corrector d'un altre diari i per això estic informat). Aquell home es va presentar al treball i no va voler plegar, malgrat que era un antic militant de la C. N. T. i feia escrits anarquistes arboradíssims.

Després, quan el Sindicat Unic d'Arts Gràfiques es va reorganitzar sota el govern Berenguer, aquell individu no va ésser admès, i així que els anarquistes el defensaven. Semblava que ja estava desqualificat, per a sempre més, en els organismes dels treballadors, i que no tornaria a cantar-se'n gall ni gallina.

Però no. L'esquirol expulsat del seu Sindicat va ésser arrelplegat, amb altres desferres, pels Comitès anarquistes. I contra el parer del propi Sindicat i dels altres obrers conscients en van fer un director de Soli.

Després ells mateixos l'han hagut de treure, però no per esquirol. Es veu que els reaccionaris anarquistes fins tenen dret a ésser esquirols.

L'exemple d'esquirol que us presento es diu — perquè encara belluga — «Celi» Alaià.

GRANIER BARRERA

Fraternitat socialista

Una carta de l'Executiu del Partit Socialista Obrer

En resposta del telegrama de salutació enviat per acord del Congrés al Partit Socialista Obrer Espanyol, el seu Comitè Nacional ha contestat a l'Executiu de la Unió Socialista de Catalunya:

«Madrid, 20 de abril 1933.

Estimados compañeros: Recibimos oportunamente vuestro telegrama saludando a la Comisión Ejecutiva en

nombre del Congreso donde se ha acordado hacer la fusión con la Federación Catalana. En nombre de dicha Comisión Ejecutiva os devolvemos el saludo, igualmente cordial y afectuoso, esperando que la nueva organización que se constituya con la fusión alcanzará un triunfo resonante en Cataluña.

Cordialmente vuestros y del socialismo, El Secretario, E. de Francisco.»

Mai com en el cas de Rafael Campalans amb el seu llibre «Política vol dir Pedagogia», es pot aplicar amb tanta propietat aquell axioma que un llibre és un tros de la vida de l'autor. Amb «Política vol dir Pedagogia» es veu l'activitat, la intel·ligència i l'abnegació d'un home que defensa sempre i malgrat tots els perills, els seus ideals. Tant en el temps de relativa benignitat monàrquico-capitalista, com en els dies luctuosos dels anys 1921 al 1923, en què quèien assassinats pels carrers de Barcelona germans nostres, com a partir del «pronunciamiento» Alfonso-Primo de Rivera, en què els intel·lectuals restaven emmudits, morts de por, Rafael Campalans, amb l'arrogància de l'home posseït de nobles ideals, es llança a la lluita, a la propaganda de les doctrines socialistes i a l'atac ferm, consistent, en contra dels dictadors i dels assassins de la classe proletària.

Ens plau recordar, ara, no pas com a gratitud, sinó per un deure elemental de justícia, que un dels pocs homes que aixecaren amb valentia la seva veu per a combatre els crims del vesànic Martínez Anido, fou un correligionari de Campalans, el solitari de Palma de Mallorca, Gabriel Alomar. Vol dir això, que dintre del Partit en què desenvolupava Campalans les seves activitats en els febreros darrers anys de la despòtica monarquia d'Alfonso XIII, no estava sol. Però aquest aspecte, Rafael Campalans, ens prova que no el preocupava gens. Millor ésser acompanyat quan es va a la defensa d'ideals estimats i nobles, però no és indispensable.

En els anys darrers de la monarquia, jo lluitava en un camp diferent del de Campalans, però el dia històric del 14 d'abril de 1931, els dos ens trobàrem a l'avantguarda, junt amb altres, quan encara a Madrid manava l'últim Borbó, i nosaltres recolzàrem aquella efímera República Catalana que Francesc Macià proclamà des del balcó de la Generalitat, per tal de portar la nostra influència al moviment revolucionari que s'iniciava — per tal de fer que fos una República Social — però vàrem ésser vençuts en el mateix moment en què Alfonso XIII li plaia abdicar, facilitant-li la fugida covarda els intel·lectuals de «Al servicio de la República», recolzats pels elements conservadors i membres del Comitè Revolucionari, esdevingut Govern Provisional. El pacifisme d'aquella Revolució, que tant admirà al món capitalista, fou la primera derrota del proletariat i fins de la mateixa República burgesa, que tant li agradava i li agrada encara, ai las!, de ploure a les dretes.

«Política vol dir Pedagogia» és un llibre viu, ple d'optimisme per als vells i ple de bones lliçons per als neofits. Amb aquestes soles paraules ja n'hi hauria prou per a comprendre la necessitat que té de llegir-lo tot bon militant del proletariat.

A mi, la seva lectura, m'ha fet un gran bé. Són 315 pàgines que parlen de lluites proppassades, que ens preparen, que ens trempen, per a les renyides batalles del futur i... del present!

PERE FOIX

Aiguardents especials per les herbes de Sant Pons, les trobareu des de la diada, 11 de maig, a Llançà i acreditada

«Casa Ribera»

Salmeron, 48 - Teléfono 70083

Nota, a tot company que des del dia 11 a fi de mes faci les compres d'aquests articles en aquesta casa, se li farà un descompte del cinc per cent extraordinari.

La Internacional

A — munt els dam-nats de la — te — rra! A — munt els for-çats de la fam! La for-ça pel dret es ven — gu, da sa — cos-ta el bell temps de la pau. Del pas — sat dam-nem les mi-se-ries es-claus ai-xe-queu vos-tres cors! La te — rra se — rà to — ta nos — tra i el sol llui — ra per a tots.

Es la llui — ta da — rre — ra a — ple — quem — nos ger — mans La in — ter — na — cio — nal si — ga la pà — tria dels hu — mans

Es la llui — ta da — rre — ra a — ple — quem — nos ger — mans La in — ter — na — cio — nal si — ga la pà — tria dels hu — mans!

Amunt, els damnats de la terra!
Amunt, els forçats de la fam!
La força pel dret és vençuda,
s'acosta el bell temps de la pau.

Del passat damnen les misèries;
esclaus, aixequen vostres cors!
La terra serà tota nostra
i el sol lluirà per tothom.

Es la lluita darrera;
apleguem-nos, germans!
La Internacional siga
la pàtria dels humans!

Dibuit de Steilein)
(Versió catalana de Rafael Campalans)

El treball en règim capitalista

En el camp social es veu cada classe interessada en el mal dels altres i posant arreu l'interès individual en contraposició amb el col·lectiu. L'home de llei desitja que la discòrdia neixi a totes les famílies riques i doni lloc a bons processos. El metge no desitja als seus conciutadans altra cosa que bones febres i bons catarros; es moriria de fam si tothom morís sense cap malaltia, i el mateix li passaria a l'advocat si tots els que es barallessin arrangessin les qüestions arbitràriament. El militar desitja una bona guerra que faci morir la meitat dels companys, per tal d'aconseguir un ascens. El clergue està interessat a què hi hagi bons morts, és a dir, enterraments a mil francs la peça. El jutge desitja que França segueixi donant anualment 45.700 crims, car si aquests no es cometessin els tribunals haurien de plegar. L'acaparador vol una bona fam que faci doblar o triplicar el preu del pa. El que ven vins no desitja altra cosa que una bona glaçada. L'arquitecte, el paleta i el fuster desitgen un bon incendi que destrueixi un centenar de cases per tal d'activar llur negoci.

En fi, la civilització no presenta altra cosa que el ridícul mecanisme de sectors del tot actuant i votant cadascuna contra el tot.

FOURIER

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
 Portaferrissa, 30, pral.
 BARCELONA

BOICOT!
 No compreu en aquestes cases.
 No compreu aquests productes.
SON FEIXISTES!

- Les cases i empreses que donem a continuació són totes sostenidores de les organitzacions feixistes de Barcelona. Declarem-les-hi d'una manera immediata el boicot més absolut. La classe obrera té en el seu poder de compra una arma formidable per a vèncer les insolències i les provocacions del feixisme botiguer i salta-taulera.
- BAR RESTAURANT «ELS DEGOTALLS», Carme, 69.
  - LLIBRERIA ALEMANYA, Rambla Catalunya, 72.
  - FOTO-OPTICA, Pelai, 9.
  - GARATGE ALEMANY, Aribau, 212.
  - C. & G. CARANDINI, Laletana, 21.
  - RESTAURANT «ZILLERTAL», Provença, 228.
  - RESTAURANT «GAMBRINUS», Rambla Flors, 6.
  - RESTAURANT «MIRZA», Passeig de Gràcia, 32.
  - RADIO, Plaça Madrà, 10.
  - ESCOLES BERLITZ, Pelai, 58.
  - PRODUCTES AGFA.
  - VERMOUTH MARTINI & ROSSI.
  - VERMOUTH CINZANO.
  - PRODUCTES PIRELLI.
  - PRODUCTES CHLORODONT.
  - COSMOS FOTOGRAFIC FERNANDEZ, Rambla Canaletes, 1.

Un manifest de la Federació Sindical Internacional

Als treballadors de tot el món

Es en el més tràgic dels períodes, període que haurà de pesar durant molt de temps sobre el destí, que celebrarem aquesta vegada el Primer de Maig, data que, en altres temps propicis, el treball i la solidaritat internacional han celebrat en un ambient d'alegria i de confortament.

Pensem amb sentiment en els dolorosos cops amb que la ràbia desenfrenada d'un nacionalisme exacerbant, fereix milers de treballadors i llurs organitzacions. Saludem tots els morts que han caigut en aquesta tempesta i totes les víctimes que gemegen en les presons i als camps de concentració. Un dolor indescriptible atueix el proletariat organitzat de mants països i en altres es veu amenaçat de semblants perills.

Tots aquells que tinguin el sentiment de la justícia i de la humanitat sentiran una justa indignació que farà que neixin en ells les noves energies que destruiran un dia aquest devassall de misèries, de sang i de vergonya.

Els sacrificis del moment actual no hauran estat en va. Si més no, faran que en el cor del proletariat de tots els països neixi la flama ardent que el menarà a nous combats i a treure dels errors que han causat aquesta desfeta l'experiència necessària. Cal acabar amb la divisió criminal de la classe obrera que ha esgotat totes les seves forces en la seva lluita suïcida. Hem de des-

truir tots els obstacles que s'oposen a la unió profunda i real de totes les forces que aspirin a la llibertat i a l'ordre econòmic. No pot desprender's cap maniobra de divisió i de tergiversació de la responsabilitat i de la falta comesa en la destrucció de la unitat de les organitzacions obreres i de llur reducció a la impotència.

Res més lluny de nosaltres que l'intent de lliurar-nos al desesper ni al cansament o de renunciar a la lluita. En els sombris anys de la guerra no hem hagut de tèmper que el triomf d'un nacionalisme exacerbant destruis per a sempre el sentiment de la solidaritat internacional? No obstant, la idea de la solidaritat obrera i de la interdependència internacional ha renascut més jove i puixant que mai en els cors dels homes i un món nou cresqué i prosperarà.

Es amb aquest esperit i amb aquest sentiment que el nostre moviment, que ha sofert ja moltes proves, ha de considerar l'esdevenidor.

La reacció que ha eixamplat el camp del seu domini i que recorre als mètodes de la força bruta i de la violència, corre cap a una profunda decepció si té la il·lusió d'haver apartat definitivament del seu camí a la democràcia i a l'emancipació dels treballadors. El seu triomf no representa altra cosa que la revifalla suprema de les forces polítiques i econòmiques que senten propera l'hora en què la seva llar-

ga hegemonia s'enfondrarà per a sempre.

Continuarem inflexiblement la tasca que ens hem marcat. Fidels a la significació tradicional del Primer de Maig, la jornada internacional de demostració en pro de la reducció de la durada de treball, us demanem que afirmeu, sota el signe d'una campanya contra la crisi, la reivindicació de la setmana de 40 hores com a mitjà d'atenuar la crisi i deturar el progrés de l'atur forçós. Aquesta acció ha d'ésser continuada amb més empena que mai. Donguem la mateixa importància a un programa internacional de treball. El nostre objectiu continua essent la transformació de l'anàrquic règim actual basat únicament en el lucre, en el sentit d'una economia dirigida.

En els temps difícils que ens esperen, l'esdevenidor immediat apareix més somبری que mai. La classe obrera i els seus dirigents hauran de treure de les tradicions del nostre moviment, de la seva convicció i de la seva fe incommovible, la força i l'energia necessària per a vèncer les dificultats i triomfar sobre l'adversari. A pesar de totes les circumstàncies desfavorables, a pesar de totes les desfetes i totes les fallides arribarem, contra tot i contra tots, a la realització del nostre ideal comú. En aquest camí, en aquesta lluita, no hi ha lloc ni per al desencoratjament ni per al dubte.

L'Executiu de la Federació

JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA
 Dimarts, dia 2 de maig, a dos quarts de vuit del vespre, al local central

Miting de presentació

Tema general:
 LA JOVENTUT SOCIALISTA DAVANT EL FEIXISME I LA GUERRA

Oradors:

- Vilanova
- Miret
- Vilella
- Ardiaca
- Granier-Barrera.

ASSISTIU-HI!

Els Sindicats francesos en pro de la pau i contra el feixisme

La campanya iniciada fa algun temps per la C. G. T. francesa a favor de la setmana de 40 hores, contra el feixisme i a favor de la Pau, ha arribat actualment al seu punt culminant, per l'organització de nombroses assemblees i manifestacions a través de tot el país. A les grans ciutats i als principals centres industrials, aquestes assemblees han tingut caràcters de manifestacions populars en pro de la Pau i contra el feixisme. Particularment importants han estat les assemblees celebrades a Marsella, Baiona, Nimes, Saint Nazaire, Lyon, Toulouse, etc. A Marsella, Léon Jouhaux, secretari general de la C. G. T. francesa i vice-president de la F. S. I., ha declarat: «L'individualisme sense fre ha estat el causant d'aquesta situació. Aquest concepte ha passat. Ha fallit.» Jouhaux concretà de la manera següent la seva doctrina de la llibertat: «El món és presoner de catàstrofes que deplorem és perquè la idea de la llibertat no ha estat respectada i sostinguda. Les satisfaccions materials no ho són tot. A voltes importen més les satisfaccions morals.»

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
 Corta, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

DIADA DEL PRIMER DE MAIG Unió Socialista de Catalunya Federació Socialista Catalana

Gran míting de conjunt
 CELEBRACIÓ DE LA FESTA DEL TREBALL
 Al Teatre Triomf (prop de l'Arc de Triomf)
 a dos quarts d'onze del matí

ORADORS:

Antoni Olarte R. Jové Brufau
 J. Vila Cuenca Josep Xirau

Unió General de Treballadors de Catalunya
 Comitè Sindical de Catalunya

COMPANYS, ASSISTIU-HI!

Casa Ribera JOSEP GOMIS

Salmeron, 48
 Telèfon 70055

- Llicors, anisats, conyac, rom, vins moscatell i xerez a raig
- Kampanye de les millors marques
- Embotellats de totes classes
- Secció de perfumeria fina a raig

instruments de la reacció, són homes que s'esforcen i es mouen cap a un sentit o un altre sentit, segons sigui la veu d'ordre que surt d'una presó madrilenya o d'un castell feudal de les terres franceses.

Hi és, doncs, el perill feixista. Hi és, perquè la matèria prima, la base psicològica, va fabricant-se i construint-se cada dia; hi és perquè hi ha la voluntat de què hi sigui per part de tots els elements de la reacció que volen deturar la marxa ascendent de la República i volen, sobretot, deturar les realitzacions revolucionàries de la República; hi és, perquè en el moviment obrer, el més tradicionalment català, hi ha homes que responen més a les suggestions tèrboles d'aquest món reaccionari, que no pas a les impulsions d'un entusiasme sentit. Hi és, per altra raó: i és que avui, en la política internacional, hi ha un interès extraordinari en provocar una situació de violència a Espanya, i això fa que les organitzacions feixistes estrangeres, que el feixisme italià i el feixisme alemany, siguin i estiguin en totes les organitzacions reaccionàries d'Espanya i les subventionen, si el cas ve, perquè internacionalment Espanya avui ocupa una situació privilegiada. La divisió actual de l'Europa occidental en dos blocs, un democràtic i l'altre feixista, fan que Espanya ocupi avui una situació decisiva, perquè essent França el bloc democràtic occidental, i essent el centre i ànima del bloc feixista italià, és evident que Espanya, per la seva situació davant d'Àfrica i per la posició de les Balears, té avui una si-

tuació de privilegi internacional sobre aquells Estats i que pot ésser decisiu en el cas potser massa proper d'un conflicte de caràcter internacional. I és justament per aquesta situació privilegiada que ocupa avui Espanya en l'aspecte de possible conflicte internacional entre els dos blocs en què està dividida l'Europa Occidental, és per això que aquest feixisme internacional farà aquí tot l'esforç que calgui per a provocar situacions de violència i de dictadura per a fer que Espanya es sumi a l'àrea dominada pel feixisme internacional. Aquest nacionalisme ha de trobar en aquesta política de provocació internacional elements interessats en el seu ajut i en recolzar i provocar una situació de violència a casa nostra. Perquè, fixeu-vos, senyors Diputats, que estem arribant ara —justament ara— a la realització de les grans coses de la República: és en aquest any que s'ha d'entrar a la realització ràpida de la Reforma Agrària a Espanya; és en aquest any que s'ha d'aprovar i s'ha d'aplicar la Llei de S'negacions religioses; és en aquest any que s'ha d'aprovar per les Corts Constituents el Pressupost de la República, pel qual s'ha de borrar per sempre tota suma destinada a confessions religioses; és en aquest any que s'ha d'aplicar també amb tot el seu vigor i extensió el nostre Estatut, i és també en aquest any que aquí a Catalunya el nostre Parlament ha de fer la Llei Agrària que posi fi, que posi a bon terme, a la situació de desavantatge econòmic de la gran pagesia catalana a favor de la petita minoria de propietaris i antics cacics que

quan la monarquia varen gaudir de tots els privilegis. I és tot això que es vol destruir i és tot això que es vol evitar que es faci, i per això veieu com l'ofensiva de totes les forces reaccionàries, que van des de l'extrema dreta monàrquica a un suposat centre republicà, s'accentua i cada dia es fa més violenta, més agressiva i més difícil de dominar; i per això veieu també com, paral·lelament a aquesta intensificació de l'ofensiva reaccionària, es produeix també una intensificació de l'ofensiva caòtica del falsament cent per cent que va a una acció conjunta per a arribar als mateixos resultats.

Cal, doncs, reaccionar contra això, i nosaltres voldríem saber què és el que en pensa el Conseller de Governació. Nosaltres voldríem saber, ara que ja està constituïda la Junta de Seguretat de Catalunya, quines seran les directives de Govern: si han de continuar les debilitats, si ha de continuar aquesta política d'estira i aflixa tan característica del Govern Civil de Barcelona, si ha de continuar aquesta tolerància envers les forces nacionals i estrangeres que no tenen altra preocupació que guillotinar la democràcia, de la qual es serveixen. Nosaltres entenem que això no ha de continuar; que aquest començament de traspàs de serveis d'Ordre Públic ha de singularitzar-se especialment en un canvi de tàctica i en un canvi de direcció, que hi ha d'haver energia, no per a combatre els republicans, sinó per a impedir les maniobres dels antirepublicans. S'ha d'anar directament a prohibir la propaganda feixista; s'ha d'anar a prohibir l'activitat del

feixisme estranger; s'ha d'anar a la supressió, a la prohibició de la premsa feixista nacional i estrangera; s'ha d'anar a la clausura definitiva de totes les entitats feixistes nacionals i estrangeres i d'aquelles altres organitzacions, sigui quin sigui el seu caràcter i la seva finalitat, que no vulguin sotmetre's a allò que prescriu la Llei d'Associacions, perquè solament d'aquesta manera, havent-hi una energia mental i moral, ètica, al front de Catalunya, solament d'aquesta manera, nosaltres podrem evilar els avenços del feixisme, que no són altra cosa que conseqüència dels avenços d'aquest estat de descontent interior que avui ja s'escampen arreu de Catalunya. Si nosaltres volem col·laborar a aquesta obra, no de pacificació, sinó de lluita contra les organitzacions reaccionàries, és perquè nosaltres volem evitar que l'evolució econòmica del nostre país vagi per viarany de tragèdia. Nosaltres estimem massa la causa dels treballadors; nosaltres estimem massa la vida dels treballadors per a no voler que la seva evolució sigui la més normal, la més sana possible; i per això nosaltres farem tots els esforços necessaris per tal d'evitar que les zones més infectes de la burgesia catalana tornin a dominar com abans dominaven i ens impulsessin a tots a la lluita sagnant contra una nova dictadura. Es per això, també, senyors Diputats de la Majoria, que jo acabo fent nostre el crit d'alerta d'Osorio i Gallardo, tan poc suspescte d'extremisme, que va dir fa pocs dies: «Liberals, a defensar-se!»